

Тривірші

Василь Момотюк

Любовна лірика, і не тільки

* * *

Кохана, мені
тепер не самотньо:
тобою живу.

* * *

Ми знову удвох.
Завмерли на мить. Досить!
Стаєш навшпиньки.

* * *

Мій погляд тебе
збентежив і я відчув:
ніч буде без сну.

* * *

Кохання — вогонь!
Погасне, чи й вдасться
вже запалити...

* * *

Де ти, дівчинко —
школярко? Я ж тобі
"Люблю!" не сказав!

* * *

Летів, кохана,
до тебе — не я, моє серце
прагнуло твого...

* * *

Наше кохання
ще палає, хоч у нас
видно сивину.

* * *

Коли хворієш
коханням, тільки ним
вилікуєшся.

* * *

А до кохання
у кожного не проста
стежина. Своя...
*** Я виглядаю тебе,
моя мила, як сонця
перший промінчик

У коханні можна
І втратити, і знайти.
Де середина?

"Славлю той день,
коли зустрілась мені ,"—
шепчу дружині.

...але не мене
ти зрадила,ні ,себе
так обікрала...

Ти є...Без тебе
день як ніч,дощ як злива.
Вірю: ти будеш!

Ми цілувались
вперше — ніби нічого
не сталось...Хоча...

...а цього слова
чекаю і ти, і я.
Хто його скаже?

Прости,що не став
для тебе тим,єдиним...
Перше кохання...

Ти опускаєш
очі...Відводиш погляд.
Чому не разом?

...і ми не могли
розпрощатись, а ще ніч

така коротка...

* * *

...а поки живе
любов у наших серцях,
живемо і ми.

* * *

Як легко друзів
втрачаємо і як довго
знаходимо їх!

* * *

Між "так" або "ні"
є ще один варіант :
"Я подумаю... "

* * *

...а те кохання —
перше!— ще досі горить,
як пізнє вікно.

* * *

Настають роки,
коли вже завтрашній день —
як нагорода.

* * *

Як обережно
і гордо йде по Землі
майбутня мама!

* * *

Пекла мама хліб.
Витягала з печі.
Вдихаю запах...

* * *

...і зупинити
би час, роззирнутися :
для чого живеш?

* * *

Тиша. І раптом :
жалібний крик у небі.
Пташина печаль...

* * *

Мені здається:
все , що було раніше,
трапляється знову.

* * *

...а якщо життя —
гра з вогнем, довгою
воно не буде.

* * *

Може, щоб життя
пізнати, його треба
не раз прожити?

* * *

...то я згадаю
тебе, а то забуду.
Ти не зі мною...

* * *

Глиняна хата.
Дідова? Чи бабина?
Віджила своє.

* * *

Чомусь дзеркало
розбилось... Розлучились
ми. Чия вина?

* * *

Дивно: як я жив
без тебе!? Але чи жив...
Швидше — існував.

* * *

Малює внучка
маму. Третій рік нема
її. Плачемо...

* * *

...а після ночі,
як завжди, я побачу
ранок. Надіюсь...

* * *

Мій вік — не для мрій.
Хоч було б не гірше.
І поки ще вдох...

* * *

Так, все проходить
у цьому світі. Тільки
цікаво: куди?

* * *

Зірка падає!
Як з тисячі бажань
одне вибрати!?

* * *

Ми шукаємо
своє щастя деінде.
А роззирніться!

* * *

Не зізнається
жінка, скільки їй років.
У посмішці — вік...

* * *

Десь бродить доля.
Що готує? Знову удар
чи всепрощення?

* * *

...і коли живеш,
так як треба, помилок
не оминути.

* * *

Те , що вже було,
можемо і забути.
Як з майбутнім?

* * *

Мені б туди,
де батьки ще молоді.
І я—дитина.

* * *

Яке болюче,
таке небажане нам —
це слово "Пізно..."

* * *

...а ми мовчимо.
Лиш донечка тривожно
дивиться на нас.

* * *

Дитинство пройшло,
пролетіло — де ділось?
Як знайти його?

* * *

Мовчить і пам'ять.

Тебе не може знайти.

А чи ти була?

* * *

Любити ? Люблю!

Вперше як востаннє !

Вірити? Вірю!

* * *

...і доки тобі

я потрібен,кохана,

то варто жити.

* * *

Я твої листи

ще бережу... І на що

вперто надіюсь?

* * *

Недолюбила ,

донечка...На жаль...Може,

це дітям вдасться...

* * *

Мені не треба

багато : хай буде так,

як є. Поруч — ти.

* * *

Я теж чимало

прожив,але підсумки

робити рано.

* * *

Вічні питання...

І донині не знаю

відповідь на них.

* * *

" Не зійшлися..."

Ніби —характерами.

Чи ця причина?

* * *

Для інших,може,

ти звичайна, для мене —

диво неземне!

* * *

Любов — це слово

вічне: було і до нас ,

і буде після.

* * *

Коли кохання
зароджується, знають
не тільки двоє.

* * *

Вже ті настають
роки, що завтрашній день
як нагорода.

* * *

"Кохання сліпе ,"—
каже Старість .А Юність
на це : "Загадка!"

* * *

Спи, кохана,спи .
Як жаль тебе будити!
Хоч надивлюся...

* * *

Мамо, благаю,
живи! Як віддалити
від тебе ТОЙ день?

* * *

Починається
день і закінчується :
як там, на Сході?

* * *

Мовчить телефон...
Не знаходить місця
дружина : "ЖИВИЙ!?"

* * *

На війні ясно :
ось він, ворог, а ось — друг.
Однак у житті...

* * *

Її сильною
вважали. Не раділа.
Чекала синів.

* * *

Знов повернулись
у землю траншеї.

У них — вже внуки...

* * *

Так, війна має
свою арифметику:
лиш більше "плюсів".

* * *

Їй би ще жити...
Ненароджене дитя...
За Україну...

* **

Перебираю
прожиті роки. Всього
було...Що буде?

* * *

Прокинутись би
молодим...А чи варто?
Вже все минулось.

.

* * *

До побачення!
Що ж, життя не склалось...
Ти і я — вільні.

* * *

Тим і прекрасні
миті , якщо за ними
вже Вічність стоїть.

* * *

Чому приходиш
ти у мої сни? Давно
тебе я забув...

* * *

Щасливий, хто йде,
а хто літає, вдвічі
ковтає життя.

* * *

Юне обличчя...
Портрет. Все б нічого,
та чорна стрічка...

* * *

Моя вулиця —

коротка, а без людей
іще коротша.

* * *

Горить зеленим
циферблат, ще і вночі
рахує нам дні.

* * *

Чекав розмови
з тобою : тет-а-тет.
Мабуть, даремно...

* * *

День народження
не свято. Просто ще один
добавився рік.

* * *

По землі пройшла
весна, за нею —літо.
Прийдеш восени?

* * *

Чомусь на душі
сумно...Але ж на небі
веселка грає!

* * *

Коли втрачаєш
рідних лиш тобі людей,
вірою живи!

* * *

І звідки досвід
візьметься, якщо вперше
на Землі живу ?

* * *

Немає вже слів,
тільки одне чекання,
та ще — надія.

* * *

Татові сліди
знаходжу, хоча його
вже давно нема.

* * *

Співають дзвони.
Прислухаюсь : новину

яку сповістять?

* * *

Завмерла земля.

Втомилася, а зима

відпочинок дасть.

* * *